

δαιμονισμένοι...

[Ξη πίστη](#)

“... Πρὶν αρκετὰ χρόνια ”

διηγείται ἓνας φίλος , ” σ’ ἓνα ταξίδι μου στὴν Κεφαλονιά , συνέπεσε νὰ τύχω στὴν εορτὴ τοῦ Ἀγίου Γερασίμου, καὶ στὴν ολονύκτια αγρυπνία του.

Εκεῖ, γιὰ πρώτη φορά κατάλαβα τὴν δύναμη τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Μέχρι τότε πίστευα στὸν Θεό, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο μου. Νόμιζα, ὅτι ὅσα ἀκουγα γι’ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἦταν πολυλογίες θρησκολήπτων ἀνθρώπων καὶ τίποτα περισσότερο.

Μὲ μιά μονοκονδυλιά, χωρὶς νὰ ψάξω σὲ βάθος τὰ πράγματα, εἶχα ἀποκλείσει τὴν ὑπάρξη τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῆς καταστροφῆς. Ὁμως, ὁ Θεός εἶχε ἄλλα σχέδια γιὰ μένα ...

Βρέθηκα στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Γερασίμου , καὶ ὅσα συνάντησα ἐντυπώθηκαν βαθειὰ στὸ μυαλό μου. Οἱ ἀγριεὶς φωνεὶς τῶν δαιμονισμένων ἀνθρώπων, οἱ κραυγές

" μ' έκαψες Γεράσιμε, μ' έκαψες Καψάλη " , και μάλιστα από νέους ανθρώπους πού σπαρταρούσαν στό δάπεδο όταν βγήκαν τά Αγια , ή στην Παράκληση τού Αγίου , υπήρξαν για μένα καταστάσεις μεγάλου προβληματισμού.

Κατάλαβα, ότι εκεί πέρα, συνέβαινε κάτι περισσότερο από αυτό, πού εμείς οι άλλοι μπορούσαμε νά αντιληφθούμε...

Κάποιες " δυνάμεις " πού δέν βλέπαμε , ευρίσκονταν σέ πόλεμο μέ κάποιες " άλλες " ...

Συνέπεσε όμως κι' ένα περιστατικό πού κυριολεκτικά μέ καθήλωσε.

Μία κοπέλα, μοντέρνος τύπος , πού από ώρα φώναζε και βλαστήμαγε, έτρεξε γρήγορα, σάν βέλος θά έλεγα, κι' άρπαξε από τά πέτα τού σακακιού του έναν άγνωστό της νεαρό, (πού όπως μάθαμε αργότερα, μόλις πρό δύο ημερών είχε έλθει από την Αυστραλία), και τραντάζοντάς τον, κυριολεκτικά τον "ξεσκόνισε ...".

" Ρέ Γιάννη, τού έλεγε, άφησες την αραββωνιάρρα σου την Ντίνα στην Καμπέρα, κι' ήλθες εδώ στον Καψάλη... Κι' είχες και την άλλη, την παντρεμένη... Γιατί ρέ, τί καλύτερο βρήκες εδώ πού ήλθες ; Και στό δρόμο, πήγε νά πέσει και τό αεροπλάνο πάνω από την Σιγκαπούρη ... Εγώ ήμουνα εκείνος ρέ , πού θά τόρριχνα τό αεροπλάνο, αλλά δέν μέ άφησε ο Ναζωραίος μέ τον Γεράσιμο , και γλυτώσατε ..."

Ελεγε ονόματα ανθρώπων , αγνώστων της , έλεγε περιστατικά σέ χώρες μακρινές , χιλιάδες μίλια από την Κεφαλονιά , ήταν γυναίκα και έλεγε, εγώ ήμουνα "εκείνος " (γένος αρσενικό), και τέλος τούς είχε γλιτώσει από τού χάρου τά δόντια ο Χριστός ο Ναζωραίος , και ο Άγιος Γεράσιμος ...

Αυτή η άγνωστη " δύναμη " λοιπόν, ήτανε " πρόσωπο " , είχε αντίληψη και διάκριση τών πραγμάτων, έλεγε είμαι "εκείνος ", είδα τό ένα, ξέρω τό άλλο, και μόνο ο Χριστός και οι Άγιοι μπορούσαν νά τον βάλουν τελικά στην άκρη " .

Είναι λοιπόν Θεός αληθινός ο Χριστός , και οι Άγιοι πού για τον Χριστό εμαρτύρησαν , είναι φορείς δυνάμεως ανώτερης τών δυνάμεων τού σκότους.

Ρώτησα έναν ιερέα πού έμενε από μέρες στό μοναστήρι, και μού είπε .

"Αυτά πού άκουσες δέν είναι τίποτα, από όσα πραγματικά συμβαίνουν. Την κοπέλα αυτή την έχουν φέρει από την Ξάνθη. Είχε μπλέξει μέ κάτι συμμαθήτριές της και είχανε πάει σέ κάποιο Χρήστο από τό Γάζωρο νά τούς πεί ...τό μέλλον τους.

Μετά από αυτό, η κοπέλα δαιμονίστηκε, και τώρα την γυρίζουν στά μοναστήρια. Ωρες - ώρες λέει και μυστικά. Οπως αυτά πού είπε προηγουμένως, στον νεαρό μέ τό μπέζ σακκάκι.

Πρόσεξε όμως. Οι Άγιοι Πατέρες λένε νά μή έχουμε εμπιστοσύνη σέ δαιμονισμένους. Λένε καμμιά φορά μυστικά, όσα τούς επιτρέπει ο Χριστός νά πούνε, αλλά λένε και αρκετά δικά τους ψέμματα. Σού λένε πέντε σωστά και αφού τούς δείξεις τυφλή εμπιστοσύνη, σου πετάνε και ένα ψέμα κυρίως για νά σέ βάλουνε νά σκοτωθείς μέ κάποιους συνανθρώπους σου.

Μόνο σέ εξομολογημένους μέ ειλικρίνεια, μπλοκάρονται...

Φανερώνουν μυστικά, πού δέν είναι εξομολογημένα, καί μάλιστα σέ Ορθόδοξο ιερέα.

Πέρυσι είχα γνωρίσει δυό Ιταλούς Καθολικούς, σοβαρούς καί θεοφοβούμενους κατά τά άλλα, πού όσα είχαν εξομολογηθεί στόν Καθολικό ιερέα τους, όπως μού έλεγαν, τούς τά πέταξε ένας δαιμονισμένος στήν Ζάκυνθο.

Γιατί ήσαν στήν ουσία ανεξομολόγητοι...

Ό δαιμονισμένος ήταν Έλληνας, καί μάλιστα δέν ήξερε καθόλου Ιταλικά, όπως μετά τούς είπε, μέσω γνωστού του πού ήξερε τήν γλώσσα. Τούς έλεγε μάλιστα κρυφές αμαρτίες τους , σέ άπταιστη Ιταλική, καί μέ προφορά Τοσκάνης..."

Ένα σχετικό περιστατικό αναφέρεται στήν Αγία Γραφή, στίς Πράξεις τών Αποστόλων (ΙΘ΄ 13). Εκεί, στήν Έφεσσο υπήρχαν επτά πρόσωπα , γυιοί τού Ιουδαίου αρχιερέως ονόματι Σκευά, πού ήσαν εξορκιστές δαιμονιζομένων ανθρώπων, σύμφωνα μέ τό Έβραϊκό τυπικό.

Βλέποντας λοιπόν τήν δύναμη εξουσίας για έκβολή δαιμονίων εις τό όνομα τού Ιησού Χριστού, πού χρησιμοποιούσε ο Παύλος, θέλησαν καί αυτοί νά χρησιμοποιήσουν τό όνομα τού Χριστού, χωρίς κατά βάθος νά πιστεύουν σ΄ Αυτόν.

" Αποκριθέν δέ τό πνεύμα τό πονηρόν ", σημειώνει η Γραφή, "είπε, τόν Ιησούν γινώσκω καί τόν Παύλον επίσταμαι, υμείς δέ τίνες εστέ ; "

Ποιοί είσθε δηλαδή εσείς , πού χρησιμοποιείτε αυτά τά Μεγάλα ονόματα πού όμως δέν πιστεύετε.

"... καί εφαιλλόμενος (καί ορμήσας μέ λύσσα) επ΄ αυτούς ο άνθρωπος, εν ώ ήν τό πνεύμα τό πονηρόν, καί κατακυριεύσας αυτών ίσχυσε κατ΄ αυτών, ώστε γυμνούς καί τετραυματισμένους (τούς ξέσχισε δηλαδή) εκφυγείν εκ τού οίκου εκείνου.... καί επέπεσε φόβος επί πάντας ... καί ήρχοντο εξομολογούμενοι καί αναγγέλλοντες τάς πράξεις αυτών...".

Γιά το επόμενο θαύμα υπάρχει στο αρχείο του ιερού ναού του αγίου πρακτικό της 14ης Δεκεμβρίου 1948. Η Αγγελική Παπαφλωράτου είχε γεννηθεί στο Αργοστόλι της Κεφαλλονιάς. Το 1948, σε ηλικία 42 χρόνων,ζοϋσε στην Πάτρα και ήταν άγαμος. Προ δεκαετίας είχε προσβληθεί από δαιμόνιο και, βασανιζόταν αρκετό καιρό. Οι γιατροί δεν μπόρεσαν να τη θεραπεύσουν. Την οδήγησαν όμως οι δικοί της στο ναό του αγίου Γερασίμου, όπου βρίσκεται και το σεπτό του λείψανο και θεραπεύτηκε. Ίσως μερικοί ακούγοντας αυτά να τα θεωρήσουν αστεία και ανάξια προσοχής αλλά είναι σύμφωνα με όσα το Ιερό Ευαγγέλιο λέει ότι έκαμε ό Χριστός, που είπε: «Αμήν, αμήν λέγω ύμιν, ό πιστεύων εις έμέ, τα έργα α εγώ ποιώ κάκεινος ποιήσει, και μείζονα τούτων ποιήσει». Δηλαδή: «Σάς βεβαιώνω ότι όποιος πιστεύει σε μένα τα θαυμαστά έργα που κάνω εγώ θα τα κάμει κι εκείνος και μεγαλύτερα ακόμη από αυτά θα κάμει». Και μόνο ή παραφροσύνη της απιστίας του ορθολογισμού αρνείται την αλήθεια του αγίου Ευαγγελίου.

Τον Όκτώβρη λοιπόν του 1947 προσέβαλε την Αγγελική Παπαφλωράτου ή ίδια

δαιμονική νευρική κρίση. Υπέφερε σοβαρά και μόνο κατά μικρά διαλείμματα ησύχαζε κάπως. Την οδήγησαν και πάλι στο ναό του αγίου Γερασίμου, στην Κεφαλλονιά, όπου έμεινε αρκετές μέρες χωρίς όμως να θεραπευτεί. Ξαφνικά μια μέρα, πού τηνέπιασε πάλι ή κρίση, φώναξε τους συγγενείς της πού την συνόδευαν: «Δε θα μείνουμε εδώ. Στο Σπύρο θα πάμε». Οι συγγενείς της την οδήγησαν στο σπίτι της στην Πάτρα χωρίς να θεραπευτεί. Στίς 11 Δεκεμβρίου όμως, πού αρχίζει στην Κέρκυρα ή τριήμερη γιορτή του αγίου Σπυρίδωνος, έφθασε πολύ πρωί στο νησί. Τη συνόδευαν ή μητέρα της και άλλοι συγγενείς της. Την έφεραν στο ναό του αγίου καί, επειδή ήταν ήρεμη, εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία και τήν οδήγησαν στον ιερέα. Εξομολογήθηκε και κοινώνησε τα άχραντα Μυστήρια.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας και όλη τη νύχτα έμεινε στο ναό και παρακολούθησε την αγρυπνία. Την άλλη μέρα 12 Δεκεμβρίου, ή Αγγελική Παπαφλωράτου με την επίβλεψη της μητέρας και των συγγενών της παρακολουθούσε την αρχιερατική Θεία Λειτουργία. Ήταν πεσμένη δεξιά στο βάθος του ναοῦ. Την ώρα της Μεγάλης Εισόδου, μόλις οι ιερείς βγήκαν με τα Άγια από τη θύρα του Αγίου Βήματος, ξαφνικά την έπιασε ή δαιμονική νευρική κρίση και φώναξε με φοβερές κραυγές: «Φεύγω, Σπύρο! Φεύγω, Σπύρο!» Ταυτόχρονα βγήκε από το στόμα της σαν λευκός καπνός δυνατή πνοή ανέμου.Ή Αγγελική θεραπεύτηκε. Αμέσως δε πήγε με τα γόνατα μαζί με τη μητέρα της και προ-σκύνησε τα πόδια του αγίου πού ήταν εκτεθει-μένος όρθιος για προσκύνηση, όπως συνηθίζεται αυτές τις μέρες. Το εκκλησίασμα παρακολούθη-σε με έκπληξη όσα έγιναν. Κατάλαβαν όλοι ότι έγινε θαύμα και με δάκρυα και φωνές συγκινή-σεως επικαλούνταν το όνομα του αγίου. Το θαῦμα διαπιστώθηκε και άπο τον Μητροπολίτη πού λειτουργούσε την ώρα εκείνη. Γιατί οι άγρι-ες φωνές της Παπαφλωράτου συντάραξαν όλο το εκκλησίασμα. Άπο τότε ή γυναίκα έμεινε ε-ντελώς υγιής.

Πηγή: agiameteora.net